

Olimpiada de la „Olympia”

În cadrul primei „Olimpiade a music-hallului”, timp de aproape o lună de zile, firma de neon — imensă cât fațada teatrului — a marelui music-hall parizian „Olympia” a ars zi și noapte, ca o torță olimpică, anunțînd: „Le grand Music-Hall de Bucarest”, prezentat de Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase”.

„Olimpiadele music-hallului” s-au născut din ideea fericită a directorului general al Teatrului „Olympia”, d. Bruno Coquatrix. Concepînd „Olimpiadele” ca niște confruntări artistice internaționale, d. Bruno Coquatrix a realizat pentru prima oară în istoria music-hallului, un adevărat festival internațional al teatrelor și ansamblurilor de music-hall și revistă. La Paris s-au întîlnit în vara aceasta, pe scena Teatrului „Olympia”, începînd din luna mai, următoarele formații, pe care le citez în ordinea prezentării spectacolelor: Ansamblul Uniunii Sovietice, Ansamblul Izraelului, Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase”, Ansamblul cubanez, urmat, în cursul lunii septembrie, de grupul de „folksongs” al Statelor Unite.

Spectacolul prezentat de Teatrul „Constantin Tănase” s-a bucurat de un mare succes, anunțat și comentat de presa franceză, americană, italiană și din alte țări. Dar tot atît de entuziaste au fost și aprecierile verbale ale oamenilor de specialitate francezi: directori de teatre, artiști, cîntăreți, comentatori ai posturilor de radio și televiziune, aprecieri pe care le-am reținut din discuțiile purtate cu ei în diferite ocazii.

Despre „spectacolul excelent al românilor” mi-a vorbit în termeni elogioși cunoscutul artist și cîntăreț Charles Aznavour. Henri Varna, directorul celebrului „Casino de

In fața Teatrului „Olympia” din Paris, cu prilejul spectacolelor Teatrului „Constantin Tănase”

Paris”, a subliniat „calitățile neașteptate” ale baletului nostru. Când Mick Mitchel, populara vedetă de la „Casino de Paris”, a anunțat în timpul spectacolului în care juca, prezența în sală a trupei romine, care „obține un triumfal succes la «Olympia»,” spectatorii au izbucnit în aplauze prelungite.

Pierre Guérin, directorul celui mai mare cabaret parizian — „Lido” —, sau artiștii și balerinele de faimă mondială de la „Moulin Rouge” au rămas încântați de „ritmul și prospețimea” revistei noastre. Cunoscuta cîntăreață Lucienne Boyer ne-a mărturisit că a petrecut la spectacolul nostru „o seară de neuitat”...

Pe marile bulevarde, artiștii Teatrului „Constantin Tănase” erau opriți de către trecători, foștii noștri spectatori, care ne aplaudaseră „la scenă deschisă”, scandînd „Vive la Roumanie !”...

Dar spectacolul nostru de revistă a mai impresionat — și aceasta mi se pare lucrul cel mai important — prin concepția unitară a realizării sale, în cadrul căreia cîntecul de muzică ușoară s-a îmbinat armonios cu dansul popular, stilizat; în care, ritmurile moderne de dans n-au distonat alături de cîntecul popular autentic sau transpus în ritm de jazz, și în care monologul comic fantezist și cupletul clasic de revistă, dînd vioiciune spectacolului, au alternat cu plastica acrobatică sau cu tablouri coregrafice, acompaniate de muzică concretă.

În diversitatea artelor care concură la crearea spectacolului de revistă sau de music-hall, noi nu am urmărit numai aplicarea principiului de estetică clasică a unității în varietate, ci, realizînd o formă originală de exprimare artistică, am ajuns la o dramaturgie proprie, specific românească, în care se păstrează tradiția bună a teatrului nostru de revistă, îmbogățită însă, în același timp, cu valori artistice contemporane, atît în conținut, cît și în formă.

Cu prilejul „Olimpiadei music-hall-ului“ au apărut în presa franceză numeroase dezbateri teoretice privind, mai ales, limitele care despart spectacolul de revistă de cel de music-hall și de spectacolul de varietăți. Păreră noastră este că aceste „limite“ privesc numai diferențe de nuanță și că, departe de a se constitui ca genuri diferite, ele sînt doar forme spectacologice ale aceluiași gen de teatru, apărute firesc în evoluția sa. În acest sens, am vorbit și la posturile de radio franceze: Radio Paris și Europa I, folosindu-mă de cel mai convingător argument, care a fost însuși spectacolul nostru de revistă, prezentat la „Olympia“.

Parisul este denumit, pe drept cuvînt, „țara music-hallului“, de aceea întregul nostru colectiv artistic a vizionat, cu mult interes, spectacolele de revistă, reprezentate pe scene de mult cunoscute în lumea întregă: „Folies Bergères“, „Casino de Paris“, „Moulin Rouge“, „Lido“ sau „Théâtre des Variétés“ etc.

În domeniul music-hallului și al revistei, Parisul cunoaște o diversitate nelimitată de stiluri și concepții de spectacol, de la „revue à grand spectacle“, în care montarea este copleșitoare și spectacolul devine o paradă strălucitoare de costume, pînă la micile cabarete, care reprezintă spectacole satirice bazate exclusiv pe cuplete și monologe de actualitate.

La „Folies Bergères“ am admirat costumația, uneori însă excesiv de încărcată; la „Casino de Paris“ am aplaudat-o pe Mick Mitchel, o artistă complexă — în același timp, interpretă de muzică ușoară, dansatoare, acrobată și... pictor-scenograf. De la „Moulin Rouge“ am reținut îndrăcitul can-can, într-o execuție ireproșabilă, iar de la „Lido“ numerele internaționale de varietăți, de-a dreptul senzaționale. Dar spectacolul cel mai interesant și mai contemporan mi-a părut a fi „La plume de ma tante“, de la „Théâtre des Variétés“, în interpretarea trupei lui Robert Dhery, o revistă în care, cu mijloacele cele mai simple, dar de o inventivitate derutantă, actorii și baletul trec, de la un tablou la altul, prin situații de un comic irezistibil, fără să cadă însă, vreodată, în vulgaritate.

În peisajul acesta atît de bogat, succesul revistei românești și al Teatrului „Constantin Tănase“ la Paris capătă o semnificație mai adîncă și ne obligă la tot mai multă exigență în realizarea producțiilor noastre viitoare.

Nicolae Dinescu

directorul Teatrului „Constantin Tănase“